

A partir de la novel·la de
LAETITIA COLOMBANI

Direcció
CLARA SEGURA

LA TRENNA

**CRISTINA GENEBAT, CLARA SEGURA,
MARTA MARCO, CARLOTA OLCINA
i LA PERLA 29**

Amb el suport de

**“Aquesta
història és meva,
tot i que no em
pertany”**

Aquesta és la història de tres dones que, tot i haver nascut en continents molt dispars, comparteixen unes idees i sentiments que les uneixen en un poderós desig de llibertat. Són les vides de la Smita, que lluita pel futur de la seva filla en una Índia separada per castes; la Giulia, que afronta la fallida del seu taller familiar a Itàlia; i la Sarah, que veu amenaçada la seva exitosa carrera d'advocada al Quebec per un càncer de mama. Lluiten contra allò que s'espera d'elles, afronten les adversitats amb tenacitat i es determinen a aconseguir el que és essencial per elles. No es coneixen, però les unirà la lluita contra el destí que els havia estat reservat i la voluntat indestructible de viure amb esperança i il·lusió. Vides particulars i resistents com els cabells de les dones.

“A les que estimen, crien, esperen,
cauen mil vegades i es tornen a aixecar.
Que es dobleguen però no sucumbeixen.
Conec les seves lluites,
comparteixo les seves llàgrimes i les seves alegries.
Cadascuna d'elles és una mica jo.”

Laetitia Colombani

LA TRENA

De
Laetitia Colombani

Traducció i dramaturgia
Cristina Genebat i Marta Marco

Direcció
Clara Segura Crespo

Amb
Cristina Genebat
Marta Marco
Carlota Olcina
Clara Segura Crespo

Producció, direcció tècnica i
comunicació
La Perla 29

Ajudanta de direcció
Montse Vellvehí
Moviment i Coreografies

Vero Cendoya

Espai i Il·luminació

CUBE.BZ

Disseny de So

Damien Bazin

Vídeo

FRAU. recerques visuals

Vestuari

Marian Coromina

Caracterització

Clàudia Abbad

Veü Pietro Lanfredi

Lluís Marco

Regidor

Raúl G. Duarte

Tècnic funcions

Arnau Planchart

Assistent de direcció

Irene Ferré

Construcció d'escenografia

Jorba-Miró Estudi-taller
d'escenografia

Sastreria

Claudia Fascio i Època
Barcelona

Disseny gràfic cartell

Pau Masaló

Fotografia cartell

Noemí Elias Bascuñana

Fotografia espectacle

David Ruano

Clip espectacle

David Andreu

Tècnics muntatge

Fer Acosta, Marco Ruggero,
Roger Blasco

Agraïments

*Alfred Casas, Tiziana d'Angelo,
Deepti Golani, Lluc i Martí Ferrer
Segura, Anna Sallent, Eva
Fernandez, Martí Vellvehí, Pedro
Fernández, Pilar Bosch, Yazmin
Córdoba, Rut Fernández, Florenci
Ferrer, Mariona López, Giacomo
Passalacqua, Txell Feixas,
Sugandha Vats, Oriol Broggi,
Ajuntament de Caldes de Montbui,
Thermalia Museu de Caldes de
Montbui i un petó a la sister!*

**Una idea de Cristina Genebat,
Marta Marco, Clara Segura i
Bet Orfila**

Una proposta de Cristina Genebat, Marta Marco, Clara Segura i La Perla 29

La novel·la *La tresse*, (en català, *La trena*) ens va arribar a les mans just en el moment adequat. Durant aquells dies extraordinaris en què el món semblava haver-se aturat, ens vam trobar per recomanar-nos una història que ens hagués commogut. Vam descobrir aleshores que totes estàvem llegint *La trena* al mateix temps.

La recerca i la lluita que fan les protagonistes per guanyar la seva llibertat ens trasbalsa i ens commou, malgrat ser nosaltres quatre dones aparentment molt allunyades de la Smita, la Giulia i la Sarah. Per això, vam decidir que aquesta és una història que s'havia d'explicar en veu alta. Una història que volíem representar en un teatre.

Des de fa un temps hem anat compartint diferents projectes teatrals. Hem assajat juntes, hem passat llargues temporades a Barcelona i hem viscut gires durant molt de temps amb peces com *Bodas de sangre* o *Les noies de Mossbank road*. Ja feia temps que volíem reunir-nos per treballar de nou juntes, per explicar una història de dones que realment ens agradés.

Creiem que l'hem trobat.

Marta, Cristina, Bet i Clara

La Perla 29 diu...

Sovint és en les històries més llunyanes on descobrim, per sorpresa, un tros de nosaltres que potser desconeixíem. Aquesta és la força poètica de les metàfores: enfilen vincles entre allò més diferent i revelen veritats que restaven inconnexes. Per això quan sentim les històries de la Smita, la Giulia i la Sarah, que viuen a puntes del món diferents i que tenen vides que potser no tenen res a veure amb les nostres, de seguida entenem que compartim un destí comú i que, parlant d'elles, també parlen de nosaltres. Al cap i a la fi, on comença i on acaba una història?

La història que us presentem tracta, a través de la metàfora de la trena, de la llibertat de les dones d'escollir el destí, la resiliència davant les complicacions de la vida, la tendresa que cura, la sororitat que entrellaça les lluites particulars i les esperances compartides. Un seguit de veus femenines, de la Smita, la Giulia i la Sarah, i també les de la Laetitia, la Clara, la Marta, la Cristina, la Carlota, la Bet i totes les veus de dones d'aquest projecte, que cusen aquesta història perquè hi ha alguna cosa en joc, que ara us convidem a esbrinar.

Conviure amb les metàfores és tenir més vida, acollir més diversitat, bressolar més preguntes, habitar més compromís. Això és el que ens mou a La Perla 29, fem teatre per la llibertat de la imaginació que millora la vida i que ens permet anar més enllà; és el nostre gra de sorra d'un camí que encara té moltes passes per recórrer arreu del món.

Hi ha moltes històries que ens esperen
i nosaltres tenim esperança de trobar-les.

L'equip de La Perla 29

Sobre la novel·la i el llibre

La Trena (Català; Editorial Salamandra, 2018) és el primer llibre de la directora de cinema, actriu, guionista i escriptora Laetitia Colombani.

L'autora va créixer literalment envoltada de llibres. La seva mare va ser bibliotecària durant 40 anys, d'aquí la seva devoció per les lletres. Tot i que es va decantar pel cinema, tard o d'hora sabia que la seva primera novel·la arribaria. *La trena*, traduïda ara al

català i castellà, retrata tres dones de l'Índia, Itàlia i el Canadà. Tres flocs de cabells, rebels i coratjosos, propis del cuir cabellut femení.

Ens trobem davant d'un fulgurant èxit editorial que ha estat durant mesos al capdavant de les llistes de vendes després de conquerir a la crítica i al públic. Més de mig milió d'exemplars venuts a França i gairebé trenta traduccions en curs. També és la novel·la guanyadora del prestigiós premi Prix Relay de l'any 2017.

“L'autora traça amb una habilitat sorprenent el retrat de tres dones que es rebel·len contra el seu destí, tres històries que deixen entreveure una humanitat fràgil però vibrant.”

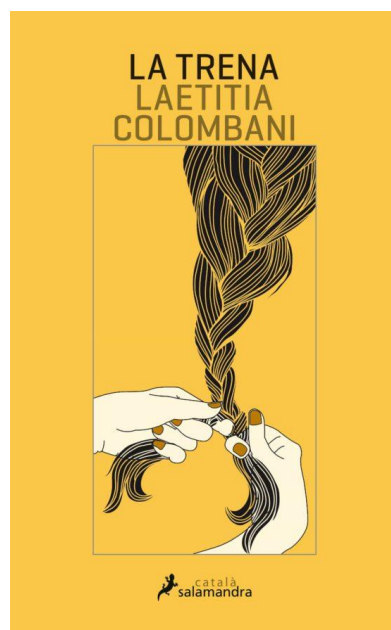
Le Figaro

“El fenomen del moment.”

Le Parisien

*“Un homenatge a la força de totes les dones. Les protagonistes de *La trena* tenen en comú una força i una determinació que les empenyen a decidir cada instant de la seva vida en lloc de patir-lo. Són un model per a totes nosaltres.”*

Le Soir

Fragments d'entrevistes a Laetitia Colombani

¿Qué simboliza esa trenza?

Aunque no era el título original del manuscrito, me di cuenta de que era al mismo tiempo la estructura y el punto de partida de la historia. La forma y el fondo. Algo que vincula a las tres mujeres. El pelo es un destacado rasgo femenino y perderlo puede ser doloroso. Investigando, descubrí que un pelo, aunque sea fino, es muy resistente y esa idea me gustó, porque estas tres mujeres superan pruebas, se enfrentan a retos y aguantan. Son unas luchadoras.

¿Qué es lo que acaba uniendo íntimamente a los tres personajes de la novela?

Está por un lado el tema de la filiación y del destino que no se quiere transmitir a los hijos. Por otro, comparten una forma de solidaridad, un lazo inmaterial que las une. La energía de Smita para avanzar y la valentía de Giulia contribuyen a salvar a Sarah. A través de ella quería rendir homenaje al valor de una mujer que lucha contra la enfermedad, trabaja y mantiene a su familia. La sociedad plantea a las mujeres desafíos gigantescos.

¿Cree que se está despertando una nueva forma de feminismo?

Sí. Yo me siento profundamente feminista en un sentido pacifista. Hoy el feminismo no tiene nada que ver con la guerra de los sexos de los años 70. Todo lo contrario. Tenemos que luchar con los hombres para que las mentalidades evolucionen. Vamos hacia la emancipación, pero es muy difícil de conquistar.

Fragment d'una entrevista d'Eva Cantón a El Periódico

Com vas triar aquests tres retrats de dones i la seva articulació?

Volia construir la meva història al voltant de tres personatges femenins forts, que no fossin ni dones objecte, ni víctimes, ni personatges secundaris. Soc molt sensible a la causa de les dones, a la seva condició, al que viuen en el dia a dia, a la camisa de força en què sovint les tanca la societat. Volia parlar del que significa ser dona al món actual. Smita, Giulia i Sarah sembla que no tenen res en comú, no viuen al mateix continent, no tenen la mateixa cultura ni la mateixa religió. No parlen la mateixa llengua, no tenen el mateix nivell social, ni la mateixa situació familiar. No pertanyen al mateix tipus de societat, però cadascuna, a la seva manera, està tancada, confinada a un rol que li ha estat assignat. El que les reunirà, més enllà d'aquestes diferències, és aquesta empenta de vida, aquest impuls que els portarà a conquerir una forma de llibertat, a "resistir", a emancipar-se.

*Fragment d'una entrevista de Léonard de Vinci a A livre ouvert
(traducció pròpia)*

Marta Marco

Actriu de teatre, cinema i televisió. Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. En teatre destaquen les seves interpretacions a *La Casa de Bernarda Alba* dirigida per Lluís Pascual, *L'Espera* dirigida per Juan Carlos Martel, *L'orfe del clan dels Zhao*, dirigida per Oriol Broggi, *El Misanthrop* de Molière dirigida per

Georges Lavaudant, *El curiós incident del gos a mitjanit* i *La Reina de la bellesa de Leenane* dirigides per Julio Manrique, *Dansa d'Agost* dirigida per Ferran Utzet, *Vides Privades* dirigida per David Selvas i Norbert Martínez, *Les Noies de Mossbank Road* dirigida per Sílvia Munt i *53 Diumenges*, dirigida per Cesc Gay.

A la televisió ha aparegut en moltes sèries d'èxit, com *Nissaga de poder*, *L'herència*, *Laura*, *Ventdelplà*, *Cites* o *Merlí*, a TV3 i Netflix, i *Pelotas*, a TVE. Va debutar al cinema amb David Trueba a *Soldados de Salamina*. Reconeguda amb diversos premis, com el Premi Butaca de Barcelona a la millor actriu o el Premi de la Crítica de Teatre de Barcelona.

Cristina Genebat

Llicenciada en Traducció i Interpretació per la Universitat Pompeu Fabra i en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. En teatre destaquen les seves interpretacions a *Hedda Gabler*, dirigida per David Selvas, *El curiós incident del gos a mitjanit*, *Roberto Zucco*, *Les tres Germanes* i *La forma de les coses*,

dirigides per Julio Manrique; *Hamlet*, dirigida per Pau Carrió, *Don Juan* dirigida per Ariel-Garcia Valdés, *Un aire de família*, dirigida per Pau Durà o *Boscós*, dirigida per Oriol Broggi. A la televisió ha aparegut en nombroses sèries com *Cites*, *La Riera*, *Com si fos ahir* o *Vida Privada* per a TV3, així com a *Félix* per a Movistar+ i *Merlí* i *El inocente* per a Netflix. La seva primera autoria és *Santa Nit* i també ha escrit *EVA* per a T de Teatre. Ha traduït al català i al castellà autors com Wajdi Mouawad, Bernard Marie Koltès, Marivaux, Molière, Oscar Wilde, David Mamet, Neil Labute i Jez Butterworth, entre d'altres.

Ha signat les versions teatrals de *Les tres germanes* de Txèkhov, *L'ànec salvatge* d'Heinrick Ibsen, o *La importància de ser Frank*, d'Oscar Wilde. El 2020 publica amb Penguin Random House el seu primer assaig, *Som iguals o no? Interpretar el feminisme*.

Clara Segura

És llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, i té el títol superior de música pel Liceu. Actualment compagina la seva feina com a actriu de cinema, televisió i teatre amb la de professora d'interpretació de l'Institut del Teatre. Els últims espectacles que ha protagonitzat són *Filumena Marturano*, *La*

guerra no té rostre de dona, *Les noies de Mossband Road*, *Bodas de Sangre*, *La treva*, *Conillet*, *Una giornata particolare*, *La rosa tatuada*, *Incendis i 28 i mig*. En televisió destaquen els seus papers a la sèrie de TV3 *Nit i dia*, i anteriorment a *13 últims dies d'octubre*, *Descalç sobre la terra vermella*, *Vinagre*, *Una pistola en cada mano*, *Tots volem el millor per ella* i *Durante la tormenta*.

Ha estat reconeguda amb multiplicitat de premis: Premis Butaca (Millor actriu per *Filumena Marturano*, *Conillet*, *La rosa tatuada* i *Incendis*), Premis Gaudí (Millor actriu de repartiment per *Tots volem el millor per a ella* i *Les dues vides d'Andrés Rabadán*), Premis de la Crítica (Millor actriu per *Una giornata particolare* i per *Conillet*), Premi Ciutat de Barcelona (pel seu paper a *La rosa tatuada*), Premi Margarida Xirgu i, recentment, el Premi Nacional de Cultura. Com a directora ha debutat recentment amb l'èxit escrit per Bruno Oro, *Cobertura*.

Carlota Olcina

Actriu de teatre, de televisió i de cinema. Ha treballat en nombroses produccions com ara *Crim i càstig*, dirigida per Pau Carrió, *La classe*, dirigida per Pau Roca, *El quadern daurat*, dirigida per Carlota Subirós, *L'habitació del costat*, dirigida per Julio Manrique, *Dansa d'Agost*, dirigida per Ferran Utzet, *Pulmons*

dirigida per Marilia Samper, *Dissabte, diumenge i dilluns*, dirigida per Sergi Belbel o *Terra Baixa*, dirigida per Ferran Madico, entre d'altres. En televisió l'hem pogut veure a sèries com ara *Com si fos ahir*, *Merlí*, *Nit i dia*, *Amar en tiempos revueltos*, *El cor de la ciutat* o *Laberint d'ombres*. També l'hem pogut veure en cinema a *El Cupero*, dirigida per Oriol Paulo, *Salvador* de Manuel Hueriga o *Mi dulce* dirigida per Jesus Mora

L'any 2019 va estar reconeguda com a millor actriu de repartiment als Premis Butaca per l'*Habitació del costat*.

***La Trena parla
de dones lliures,
que resisteixen,
que diuen no.***